

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095192864/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

den simple iagttagelse, at solen er syg, ingen har øje for den gule, ligagtige farve, som den meddeleler til alt, hvad den skinner på. Nej, nu ser alting ganske anderledes ud end før; det kommer af, at man begynder at iagttage, at man har fået blikket åbnet, så man virkelig ser; man er straks inde i en hel anden verden. Alting er nyt, alting frembyder noget højt mærkeligt stof til overvejelse; jeg kan knap få tid til at fæstne alle de nye ting, jeg daglig falder over, og alle de betydningsfulde resultater, som de fører mig til.

Før at nævne et eksempel, så er der to personer i mig; det har jeg aldrig tænkt over før. Den anden er mig fjendtlig, han benytter mit legeme, når jeg ikke passer på ham, når jeg tillader mig en lidt mere end sædvanlig åndsfraværelse. Jeg kan sætte mig ned på en sten i skoven og se til mig selv: Nu vil jeg udtænke noget dybsindigt, som jeg ved, at jeg kan. Jeg sidder så og fæstner mit blik på noget meget langt borte, for så tænker jeg tit dybest, og da sker det ofte, at jeg rykker ud af mig selv, det vil sige: min ånd forlader legemet og svæver hen til det kirkeråm eller den bakketop, eller hvad det nu kan være; dette ledsages altid af en vis svimmelhed. Men så er det, at jeg ser – det vil sige: jeg aner det, jeg ved det, for jeg ser det jo ikke ligefrem, da jeg stadig stirrer på min genstand, men som sagt, jeg aner, at en person rejser sig langt borte, uhyre langt borte ved randen af en milevid slette, rejser sig tøvende og usikkert, kigger undersøgende fremefter og lister sig med elastiske, gyngende skridt og med voksende fart hen imod det mig, der sidder på stenen, og samtidig altså svæver jeg selv, det vil sige: min ånd, hense ved mit kirkeråm, min bakketop eller hvad – men den, som kom lukende ind i mit legeme, denne fjendtlige person, som jeg bor sammen med, har altid rekestreger for, ti når jeg så vender tilbage til mit legeme, kommer til mig selv med andre ord, så er der noget forklert ved det, jeg synes, jeg har talt fejl, jeg føler mig ikke hjemme i min egen krop, jeg er ligesom ikke husvant, jeg kendes ikke ved mig selv; synes, jeg er kommet ind i et fremmed menneske, jeg kan altså vide, at den anden har været der og gjort ulykker, mens jeg ikke passede på.

Dette er nu klart nok; derimod kan jeg ikke rigtig tænke mig, hvad den anden bestiller i mit legeme, mens jeg sådan er åndsfraværende.

120